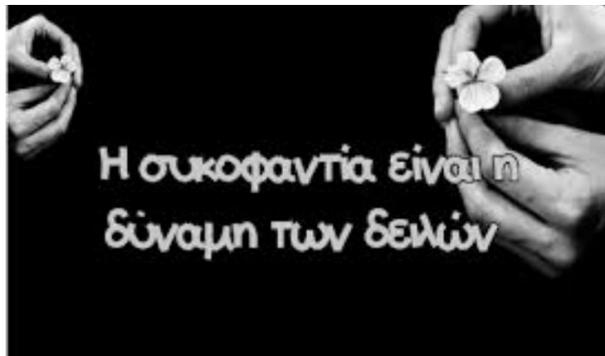

Γιώτα Ιωαννίδου

Με αφορμή την καταβολή της επόμενης δόσης για το ληστρικό χρέος στις 12 Μαΐου, οι ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ στη Δευτεροβάθμια εκπαίδευση, καλούν τους συναδέλφους, τις οργανωμένες πολιτικές και συνδικαλιστικές δυνάμεις και τις Γενικές Συνελεύσεις, την ΟΛΜΕ, στην οργάνωση μεγάλης κινητοποίησης - συλλαλητηρίου, για τις 11 Μαΐου, με βασικό στίγμα:

«Ενάντια στους εκβιασμούς και τα τελεσίγραφα ΕΕ και ΔΝΤ! Στην πολιτική του «έντιμου συμβιβασμού» που οδηγεί σε υποταγή και νέα αντιλαϊκή επέλαση! Στην πολιτική που καταληστεύει για άλλη μια φορά τα ταμεία και τα χρήματα των εργαζομένων! Οι εργαζόμενοι και ο λαός δεν χρωστούν τίποτα και σε κανέναν!»

Και με επιδίωξη μαζικής ενωτικής κινητοποίησης: «Την πρόταση αυτή οι δυνάμεις των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ θα καταθέσουν σε όλες τις Γενικές Συνελεύσεις καθώς και στην επόμενη συνεδρίαση του ΔΣ της ΟΛΜΕ. Αναμένουμε την απάντηση όλων».

Αντίστοιχη πρόταση των Παρεμβάσεων, κατατίθεται στους συλλόγους της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης. Αλλά και σε εργατικά συνδικάτα και άλλες συλλογικότητες.

Αρκετά συνδικάτα και άλλοι φορείς έχουν ανταποκριθεί θετικά ως τώρα.

Στελέχη του **ΠΑΜΕ**, επιστρατεύουν την εκτίμηση ότι θα είναι «κινητοποιήσεις στήριξης της κυβέρνησης»!

Λίγες μέρες πριν, εκπρόσωποι της παράταξης του **ΣΥΡΙΖΑ**, είχαν αρνηθεί να καταγγείλουν στο ΔΣ της ΟΛΜΕ την κλοπή των αποθεματικών από την κυβέρνηση για να τα ρίξει στην τρύπα του χρέους, προβάλλοντας την αιτιολογία ότι αυτό συνιστά “υπονόμευση της κυβέρνησης”.

Ιδιόμορφη συνάντηση αλήθεια!

Λες και αυτό το έρμο το κίνημα, δεν δικαιούται και δε μπορεί να δράσει ανεξάρτητο και για τα δικά του συμφέροντα κι ανάγκες! Είτε θα πρέπει να σύρεται πίσω από τις κυβερνήσεις, είτε θα αναμένει κομματικούς σωτήρες στη Δευτέρα Παρουσία.

Την ίδια στιγμή το ΠΑΜΕ σηκώνει προπέτασμα καπνού: Για να καλύψουν μια εν κρυπτώ συμφωνία τους με ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ στο σχετικό ψήφισμα για τα αποθεματικά στην ΟΛΜΕ, είχαν το θράσος να καταγγείλουν τις ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ για ...στήριξη της κυβερνητικής απόφασης.

Πρέπει να τους θυμίσουμε τούτο:

Το ψέμα φαίνεται καμιά φορά χρήσιμο όπλο, αλλά, τελικά, πάντα χαρακτηρίζει και στιγματίζει ανεξίτηλα τον ψεύτη. Χειρότερα και βαρύτερα από όποιον κάνει λάθος ή έχει λάθος εκτίμηση.

Η ηγεσία του ΠΑΜΕ επιχειρεί να δεσμεύσει όλα του τα συνδικαλιστικά στελέχη σε αυτή την αρνητική στάση έναντι της μαζικής κινητοποίησης 11 Μαΐου ενάντια στο νέο μνημόνιο και τη συμφωνία υποταγής που ετοιμάζει η κυβέρνηση: Καλεί στις τα σωματεία και τους συνδικαλιστές, σε σύσκεψη στοΕργατικό Κέντρο Πειραιά, για τις εξελίξεις!

Μακριά και αλάργα, με την ησυχία μας, αναμεταξύ μας...

Θυμίζει έτσι τις πιο μαύρες μέρες της επιστράτευσης των καθηγητών, πριν τις Γενικές Συνελεύσεις για απεργία διαρκείας, το Μάη του 2013. Η επιστράτευση ξεκινούσε Τετάρτη μεσημέρι 15/5. Τρίτη 14/5, είχαν προγραμματιστεί οι Γενικές Συνελεύσεις των καθηγητών σε όλη την Ελλάδα, κάτω από κλίμα τρομοκρατίας αλλά και ξέχειλης οργής. Το ΠΑΜΕ είχε τοποθετηθεί ενάντια στην απεργία. Στο στρίμωγμα των μνημονιακών δυνάμεων ΔΑΚΕ και ΠΑΣΚΕ, από την απαίτηση από την ΑΔΕΔΥ να κηρύξει απεργία όλου του Δημοσίου στις 17/5, έδωσε διέξοδο το ΠΑΜΕ. Ψηφίστηκε απεργία μετά από πρότασή του, μαζί με τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, στις 14/5! Μια μέρα πριν την επιστράτευση! Την ημέρα των Γενικών Συνελεύσεων! «Την ημέρα και τις ώρες που όλοι οι συνδικαλιστές των ΕΛΜΕ πρέπει να περιοδεύουν σε όλα τα σχολεία της χώρας, να συζητούν και να καλούν 85.000 εκπαιδευτικούς σε μαζική συμμετοχή στις 89 Γενικές Συνελεύσεις που πραγματοποιούνται αύριο, προκειμένου ο κλάδος να υπερψηφίσει την πρόταση για απεργία από 17/5-24/5 και νέες ΓΣ για κλιμάκωση» όπως έγραφε τότε η δήλωση των εκπροσώπων των Παρεμβάσεων στα ΔΣ, ΟΛΜΕ και ΔΟΕ.

Για να μη θυμηθούμε εκείνες τις “μέρες που έκαιγαν” του 2010-2012. Τότε που ποτάμια οργισμένου λαού καταλάμβαναν τους δρόμους και αναζητούσαν δρόμο ανατροπής και

εξέγερσης. Τότε, που οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ έκαναν μεταβολή προς τα Χαυτεία, βαδίζοντας ανάποδα και προς το μελαγχολικό πουθενά.

Τούτη λοιπόν η μανία ψευδολογίας ενάντια στις ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ και την αντικαπιταλιστική αριστερά από μεριάς της ηγεσίας του ΠΑΜΕ, δε συνιστά απλά μια απαράδεκτη συνδικαλιστική πρακτική δημιουργίας εντυπώσεων εν όψει εκλογικών διαδικασιών. Είναι μια πολιτική συμπεριφορά που προεικονίζει μια ασυλλόγιστη πολιτική στάση καθήλωσης της μαζικής δράσης και διάσπασης κάθε ενωτικής αγωνιστικής λογικής, σε μια στιγμή που και η κυβέρνηση καλλιεργεί τη λογική της αναμονής και της ανάθεσης.

Το πρόβλημα με τη στάση του ΚΚΕ δεν είναι μόνο ότι αρνείται να συμβάλλει σε μια μετωπική κινηματική και πολιτική δράση, υπέρ των εργατικών συμφερόντων και κατά των αστικών συστημικών δυνάμεων και των πολιτικών διαχείρισης.

Είναι ακόμη χειρότερο: Αργά, αλλά σταθερά, διαμορφώνει μια αντίστροφη μετωπική στάση: “Και με τη ΝΔ και με τα θλιβερά υπολείμματα ΠΑΣΟΚ, και με το διάβολο εν τέλει, αρκεί να ξεδοντιάσουμε ότι κινείται στα αριστερά μας και αμφισβητεί την ιδιοκτησία και το κομματικό μονοπώλιο”.

Έχουν λογαριάσει χωρίς τον ξενοδόχο. Όχι μόνο γιατί εμείς έχουμε αγωνιστικό πείσμα. Αλλά και γιατί ένα μαζικό ρεύμα αγωνιστικής αντικαπιταλιστικής αναφοράς και ανατρεπτικής αναζήτησης, έξω από λογικές διαχείρισης και μωσαλείου, αποτελεί ανάγκη της κολασμένης εποχής μας.

Φτωχά τα λόγια τα πολλά, σύντροφοι του ΠΑΜΕ, μα ακριβές δύο λέξεις: ΕΝΟΤΗΤΑ στον ΑΓΩΝΑ.